

Hír-telen

hírlevél

Mohácsi Józsefné Zsóka grafikája

Tiszavölgyi Zsolt: Csöndes délután (Aranyfotó-díj 2010)

Kolozs József Sándor: Kőlcsey (Bor István Iván-díj 2010)

*A Megbecsült múlt c. HAT-MAIT pályázat végeredménye, értékelése**Vers kategória (elbírálta: Bari Gábor, Lindák Mihály-díjas író, költő)*

1. helyezett (Aranytoll-díj): Jelige: Örökség. Vers címe: Sárhegyi Szent-Anna tó.
Horváth Ágoston Gusztáv, Gyöngyös

Nyolc soros párrímes 12-11-es szótagszámú elbeszélő költemény. Fegyelmezett, gyakorlott verselő, illetve költő ír ilyet. Szerzője a magyar klasszikusok útját járja, becsülve a múltat. Sokak tanítója lehetne. Itt elsősorban a modernkedőkre gondolok és azokra, akik alapvető ismeretek híján vannak. Biztos vagyok a szerző formabőségében, tudása erre utal.

2. helyezett: Jelige: Pacsirta 55. Vers címe: A jelen himnusza. Sebők Gizella, Mezőkovácsháza

Filozofikus hangütéssel a magyarság történetéről daloló versét, kissé epikus-lírikus hangnemben. Gondolatait egységben tartva leír, majd zárlatként buzdít magyarságtudatunk megőrzésére, hazaszeretetre. Kööttségre való törekvéssel, tisztább rímelés iránti igényességgel verselése még szebb is lehetne.

3. helyezett: Jelige: Szülőföldünk. Vers címe: Szülőföldünk. Szalay Anikó, Sajónémeti

Haza és nyelvszeretetre inti olvasóit, valamint közös célok megvalósítására. Hiszem és remélem e célok tiszta voltát... Verselése magyaros hatosról kilencesre fokozott sorfajokból építkezik. Bár nem minden sora kilences és rímei sem egészen tiszták, témaválasztása dicséretes.

4. helyezett: Jelige: Kötéltánc. Vers címe: Magyar táj. L. Gál Mária, Kótaj

A záró strófa kivételével sorismétléssel indít minden strófát. Ezesetben nem hiba ez az ismétlés, hisz minden strófa új gondolatot hordoz. Kissé pesszimista a hang, ám igaz. Rítmusra, rímelésre több gondot kell fordítania, ha zárt formában írja versét.

5. helyezett: Jelige: Óda. Vers címe: Óda a hazámhoz. Mentovics Éva, Balatonszőlős
Inkább elégikus, mint óda hangú ez a vers, hiszen inkább bánkódik, mint dicsér. Szánakozik hazája és népe sorsán. Ám kötődik így is a nemzethez, hazához, osztozik sorsában és kéri reá Isten áldását. Szinte minden sora felező tizenkettes, párrímes alkotás. A verstani szabályok és költői szabadság számára is ajánlott figyelmeztetők, azok helyes értelmezése és alkalmazása, megszívlelése.

6. helyezett: Jelige: Stádium. Vers címe: Dicső múlt. Szádváry Margit, Baktakék
Magyaros 12-es párrímes vers lehetett volna egy kissé nagyobb odafigyeléssel. Rímei tiszták. Lírai hangú hazafias vers optimista verszárlattal. Tömörítése példaértékű, amint az a helyezés is tanúsítja.

Nívódíj: Jelige: Lantos. Vers címe: Nefelejcs-szavaid. Kisgyőry Szabó Zsolt, Kisgyőr
A vers szonett formában íródott. Azért nem hangsúlyoztam elsőként a szonett megfogalmazást, mert nem Petrarca nyomán írt klasszikus szonetról van szó. Ez tíz szótagos, az oktávák keresztrímes a tercínák a szonettforma rím-előírásainak megfelelő sorzárlatokkal. Jellemzője a líra tömörség egységben a pályázathú tartalommal.

Különdíj: Jelige: Dalnok. Vers címe: Valahol Magyarországon. Mentovics Éva, Balatonszőlős

Négysoros strófákból épült felező-tizenkettes sorokból alkotott keresztrímes hazafias vers. „reszketeg kezem már nem bírja a lantot” ennek ellenére példát ad, utat mutat a ma és a jövő nemzedékének. Hol teljes nyugalommal, hol kissé rezignáltan visszatekint és előre mutat meghatóan szép gondolategységben. E vers sem hibátlan, ha szigorú verstani szabályokat követünk. De itt, most nem hivatásos verselőket értékeltem.

A Megbecsült múlt című pályázat versíróihoz

A beküldött pályamunkák mindegyike a versírás szeretetéről tanúskodik. Kipróbálni, megmutatni magunkat, az önmegvalósítás, lelki kiteljesedés útjain járni minden ember természetes törekvése. Erről adtak példát pályázóink.

A díjazást lehetne folytatni, akár együtt, egymás mellé helyezni a verseket. Rengeteg szép, jó gondolattal, haza, hitves, és Isten iránti hűséggel, elkötelezettséggel találkoztam és örömmre szolgált olvasni ezeket.

Pályázat volt ez, meghatározott témával s az értékelésnél a téma iránti hűséget, mint fő szempontot igyekeztem követni.

Egy-két kivétellel azért szeretném ráirányítani figyelmüket arra az általam gyakorta hangoztatott tényre, mely szerint a tehetség, költői rátermettség önmagában kevés. A szakmai felkészültség, tudás is szükséges ahhoz, hogy verstani, formaművészeti, etikai és esztétikai szempontból nézve is színes és jó verseket írjunk. A tudás pallérozása soha, egyetlen született zseni kárára nem volt.

Minden alkotó törekvése olyan irányt kell vegyen, hogy a jó még jobb lehessen. E gondolatokkal kívánok sikeres tollforgató tevékenységet, hozzá békés nyugalmas életet jó egészségben minden kedves alkotónak.

Próza kategória (elbírálta: Bari Gábor, Lindák Mihály-díjas író, költő)

1. helyezett (Aranypróza-díj): Jelige: Natura. Címe: Ágacska. Török Ferencné (T. Bognár Márta), Nyíregyháza
Rövid, egyoldalas novella. Meseszerűen megírt, kevés szóval sokat mondó, fordulatos, jól olvasható novella. Minden tekintetében igényes alkotás. A századunkban gyakorta hiányzó szeretet és összetartozás gondolatát kifejező és példázó alkotás.
2. helyezett: Jelige: Kártyalap. Címe: Megbecsül múlt. Palla Csilla, Miskolc
A magára maradt ember drámája. Az igazán és tisztán szeretett ember elvesztése tesz igazán magányossá itt maradottat, akinek nem marad más kapaszkodója a már-már unt életében, mint az emlékek, megbecsült múlttá nemesedve. Szépen, jól megírt novella ez. Hibái: szerkesztésbeli és helyesírási gondok.
3. helyezett: Jelige: Megtörtént. Címe: Babona. L. Gál Mária, Kótaj
Ez írásmű igaz voltában, megtörtént eseményként elfogadásában nincsen okom kételkedni. Ilyen is lehet az ember. Tettei, viselt dolgai következményét egy felsőbb rendű lény intésének is fölfoghatjuk. Kevés ember mondhatja el magáról, hogy nincsenek, élete során elkövetett, szégyellni való tettei. Csupán a vállat nyomó terhek mértékei a változóak. Különösen súlyos a gyermekekre mért csapás(ok) terhe. Az alkotás külön érdeme az egykori falusi élet fölvilantása.
4. helyezett: Jelige: Van kiút. Címe: Hazatérés. L. Gál Mária, Kótaj
Minden háború, fegyveres fölkelés, harc, amely emberi áldozatokat követel, családi tragédiák sokaságát hordozza magában. Túlélők és hozzátartozók fájdalmas reménykedése a hazatérésben, megmenekülésben alig, vagy sosem gyógyuló sebeket ejtenek. Az írók feladata az intés: tollat, szót emelni tisztességes és kötelező módszer. A fegyverek örök gátjai lehetnek (és lettek is) a hazatérések. Szerzőnk tapasztalhatta az intést...
5. helyezett: Jelige: Singer. Címe: Megbecsült múlt. K. Fekete István, Tiszalúc
A még élő, szeretve tisztelt Édesanyának állít emléket elbeszélésében a szerző. Hálás feladat ily hangnemben írni oly emberről, aki életvitelével kiérdemelve azt. A sorokban föllelhető a magyar múlt – melyet lehet megbecsülni, mérlegre tenni, – de benne az embert mindenképp tisztelni helytállásáért. Ezt tette sok-sok magyar ember, köztük az Édesanyák. Nem titkolom: magam is anyapárti vagyok. Benne szülőhazámmal, hozzá tanúsított hűséggel.
6. helyezett: Jelige Gina. Aranykalász. Mester Györgyi, Budakeszi
Csak az írói-költői adottságokkal bíró alkotó elme képes bálázott szalmagurigák láttán beléradni a kenyérben megtestesülő aranykalász metamorfózisába. Igen, vonatunk (az élet vonata) tovarobog, de a frissensült Édesanyánk-kenyere, annak már-már Hungaricumma nemesült létformája velünk marad, mint kötődésünk a Magyar Hazához. Rövid, őszinte, tiszta elbeszélés az Aranykalász.

Nívódíj: Jelige: Emlékeztető. Címe: Hazaszeretet. Horváth Ágoston Gusztáv, Gyöngyös

Egy ember életútját sűríti három és fél oldalra. Oly korban élt főalakja, melyben a pályázatunk címe másféle értelmezésre szorul. Jelesül, a megmért, értékelt múlt értelmezéséről van szó. Ez is a mi múltunk, melyben tisztának, magyarnak, hazát szeretően, a szó legnemesebb értelmében nézve igazán nehéz volt maradni. Magyarságtudatunk akkor ér sokat, ha az nem egy rovat kérdésére adott válaszban, nem egy állami okmánybélyegzővel ellátott igazolványban ölt testet. Tetteink és azok hogyanja a lényeg. Ez írásmű erre ad választ jól megszerkesztve, világos ábrázolással.

Különdíj: Jelige: Falumúzeum. Címe: Falumúzeum. Szalay Anikó, Sajónémeti Jól megírt elbeszélés. Az emberi viselkedést meghatározó, sokszor egy életen át elhordott titok rejtélyéről lebben a fátyol. És a titok kiderülése, annak lehetősége változtat emberi viselkedésformát. Még soká és sokat írnak majd az 1956-os eseményekről. Még mindig vannak titkok, vagy vélhetően nem időszerű elhallgatások. A falumúzeumok néprajzi identitástudatot erősítő szerepét fokozni kell. Jó példa ez az elbeszélés ennek igazára.

A Megbecsült múlt című pályázat prózáiróihoz

Tisztelet és baráti kézfogás minden tollat ragadó, pályázaton résztvevő szerzőnek. Valamennyiüket tisztességes írói szándék vezette a művek megalkotásában. És persze a győzni akarás, megmérettetés lehetősége.

A helyezések megállapításánál ehelyütt is a meghirdetett téma iránti hűség vezetett. Odaítélésük nem a helyezést el nem ért alkotások alábecsülését jelenti. A magyar történelem kimagasló alakjairól alkotott írások a maguk műfajában igazán példaértékűek, hiszen komoly lexikális és biográfiai tudásról tanúskodnak. Lebecsülésükről szó nincsen.

Minden olyan alkotó figyelmét szeretném felhívni akik talán nem tekintették a maga értékén valónak a Pályázatot, vagy a számítógép túllihegett vonzásában élnek: az írásművek szerkesztése, a külalakra történő odafigyelés azon túl, hogy kötelez, az olvasó iránti tiszteletet is jelenti. Végsősorban nekik írunk. Ők az ügyfelei az íróknak. Vannak jó példák. Azokat tartom követendőnek.

Az irodalomban születnek és elhalnak bizonyos „izmusok”, modernkedő próbálkozások, ám az alapvető és kipróbált, jól működő szabályok, törvényszerűségek betartásra, követésre méltóak.

„Jót s jól.” E törekvés vezessen ma élő és születendő szerzőket.

E gondolattal kívánok további sikereket, egészséget a kitartáshoz, gazdag írói munkálkodáshoz.

Festmény-grafika kategória (elbírálta: Simon M. Veronika Munkácsi- emlékérmes festőművész)

1. helyezett (Bor István Iván-díj): Jelige: Kölcsey. A kép címe: Kölcsey Ferenc.

Kolozs József Sándor, Hajdúböszörmény

Szép gondolatok egy képben. A szülői ház, ahol gyermekkorában a szeme világát vesztette el a költő, talán ezért is van megégve a festményen a dalszöveg papírja. Hiszen a kandallójuk égette ki Kölcsey egyik szemét! A síremlék pedig már a visszaemlékezés, az út másik vége. Gratulálunk.

2. helyezett. Jelige: Műemlék. A kép címe: Műemlék Jászdózsán. Kiss Bertalan, Budapest

Szép a festmény, hiba nélkül alkotta meg e képet a festő, jól foglalta egybe mondanivalóját, ami nem is volt kevés, hiszen egy képben víz, híd, városkép, templom... ábrázolása nem is kis feladat!

3. helyezett megosztva: Jelige: Játékosan, Kíváncsi telihold és Ifjúság. Papp Judit, Pécs

Az alkotó(k) jól használta ki a technika adta lehetőségeket, ami azonban a korlátja is az ilyen képeknek. Jó gondolatok, jó kivitel, gratulálunk a harmadik díjhoz. Szeretnénk olajfestményeket is látni tőle! Ennyire egy technikát (viasz) – sajnos – csak egyszerre lehet díjazni, megosztva!

4. helyezett: Jelige: Oltalom. A kép címe: Oltalom. Majorváry Szabó Sándor, Tiszalúc Bár ebből az alkotásból nem derül ki a festő tudásának a mélysége, érdekes lenne több alkotását egyszerre látni, mégis ebből a felvillanásból gondolatainak mélységére lehet tippelni. Sok a sejtelen a festményben, érdekes az egy színnel alkotott kompozíció.

5. helyezett: Jelige: ...futó lép. A kép címe: ...futó lép. Temesi Attila, Erdőkertes Az alkotó néhány dolgot, helyesen, a fantáziánkra bízott, nem magyarázta túl a képét. Erkel Ferenc és a Himnusz évében érdekes alkotás!

6. helyezett: Jelige: Büszke ecsetvonások. A kép címe: Emlékkép. Kusáné Técsi Csilla, Snohomish – USA

Az alkotó szépen állít emléket a pályázat kiírásában megadott témáknak.

Nívódíj: Jelige: Himnusz. A kép címe: Az én palettám. Kolozs József Sándor, Hajdúböszörmény

Egy „erős” alkotás. Minden a helyén van, jó az ötlet, ami megérdemelt volna teljesebb kidolgozást! A kottalapok Erkel Ferencsel, a szöveges lapok Kölcseyvel és a festő palettája, telitalálat!

Különdíj: Jelige: ZIBA2. A kép címe: Erkel Ferenc. Barna András, Budapest A grafika magában hordozza Erkel Ferenc alkotói és szellemi nagyságát is.

Fotó kategória (elbíráltta: Leskó Imre, Pro Urbe-díjas író, költő, fotós)

1. helyezett (Aranyfotó-díj): Jelige és a kép címe: Csöndes délután. Tiszavölgyi Zsolt, Füzesabony

Meglepő felismerés egy olyan világról, ami ma még van, de holnap csupán a múltat jelentheti. A fekete-fehér technika képes egyedül ilyen hitelesen visszaadni a reális valóságot. A természetes megvilágítás, az ablakból az asztalra telepedő fény világítja a főtémát, de egyben deríti is. Semmiféle kiegészítő technikai eszköz nem játszik szerepet. Ilyet, csak az álmában is látó fotós ismer fel. Bizonyítéka annak is, hogy a magyar fotóstörténelem nagyjai nyomába is képes lépni.

2. helyezett: Jelige és a kép címe: Torockó. Domahidi Klára, Tiszalúc

Út az ismeretlenbe, a tiszteletet parancsoló, uralkodó természetbe. Telitalálat! Rámutat a megismerés utáni kockázatra, a természet méreteihez képest eltörpülő embernek a láthatatlan megismerése utáni vágyára. A ködbe vesző főtéma félelmetesen kifejező.

3. helyezett: Jelige és a kép címe: Múlt és jelen. Kolozs József Sándor, Hajdúböszörmény

Az alkotó tudta, hol kell megállni. A dűlőfélben lévő faszerkezet valóban a múlt és jelképesen is az, mert dőlése felkiáltójelként uralja a képmezőt. A horizont megosztottsága tökéletessé teszi a mondanivalót, abból a meggondolásból is, hogy a jelen a múlt következménye. A téma nem utal olyan céltudatosságra, hogy bárki adaptálhassa – rossz szokás szerint – hol is készülhetett a felvétel, így nincs zavaró hatása. A néző csakis a témában mélyedhet el.

4. helyezett: Jelige: Virág. A kép címe: 2+1. Murár Terézia, Budapest

5. helyezett: Jelige és a kép címe: Magyar virtus. Majorváry Szabó Sándor, Tiszalúc

6. helyezett: Jelige: Mammut. A kép címe: Lélekmentő hazafi. Kiss Sándor, Budapest

Beszámoló a Megbecsült múlt c. pályázat díjkiosztójáról

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT, Tiszalúc) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT, Szerencs) Kölcsey Ferenc születésének 220. évfordulója; Erkel Ferenc emlékévé és a Széchenyi István emlékévé alkalmából Megbecsült múlt címmel pályázatot hirdetett új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

A vers, próza, festmény-grafika és fotó kategóriákba kiírt pályázatra 82 pályamű érkezett, melyek közül a Bíráló Bizottság (tagjai voltak: Bari Gábor, Lindák Mihály-díjas költő, író; Simon M. Veronika, Munkácsy emlékérmes festőművész és Leskó Imre, Lindák Mihály-díjas fotós) kategóriánként hat helyezettet emelt ki, valamint a fotó kategória kivételével Nívódíjakat és Különdíjakat is odaítéltek.

A díjátadó idén is a Petőfi Sándor Művelődési Házban került megrendezésre szeptember 4-én 15 óra 15 perces kezdéssel.

A rendezvényt Majorváry Sz. Sándor, a MAIT elnöke nyitotta meg, köszöntve a szép számban megjelent alkotókat és vendégeket. A pályázat díjait Bari Gábor, a HAT alelnöke és Leskó Imre, a MAIT alelnöke adta át a helyezetteknek.

A műsor második felében a Kaméleon Musical Gyermekszínpad ifjú művészei adták elő a vers és a próza kategóriák első három helyezést elért alkotásait, ének és táncbetétekkel színesítve az előadást, mely Ducsay Tiborné magas szintű felkészítő munkájának a gyümölcse volt. A rendezvény végén lehetőség volt ismerkedésre illetve az alkalmi kiállítás megtekintésére is.

Szabó Sándor, Bari Gábor, Leskó Imre, Dr. Gaál Ernő és Szabó Zsolt

Műhelymunka a VI. Tarcali HAT-MAIT táborban

Tarcali antológia – A magyar nyelv védelme – A lélek létformája

Érzéseimben lassan lecsillapodik a tarcali alkotó tábor hatnapos találkozójának emléke. Kishazánk különböző településeiről érkeztünk, megtöltöttük a Pelles vendégházat. A programok gazdagsága örömmel töltött el, ami közös munkálkodásra készítetett bennünket.

A tükrös tanácsteremben megduplázódtunk, így mindig teltházban érezhettük magunkat. A délelőtti műhelymunkákon figyelemmel követhettük egymás munkásságát. A délutáni programok általában a képzőművészek kiállításának berendezése, megnyitása, a bodrogkeresztúri Idősek Otthonának meglátogatása, műsor előadása szerepelt. Pincelátogatás, csülökvacsora tarkította a programot, amely a késő estébe nyúlt. A Tarcali antológia a „6 puttonyos borfaluban” került bemutatásra. Olyan kiadvány ez, amely régóra várta magára. Tarcáról szólnak, a szőlőről, a település történetének versekbe, prózába foglalása, vagy éppen az itt töltött emlékképek felelevenítése. Élmények, amelyek a valóság és képzelet szüleményei. Festmények, képek, grafikák kavalkádja, amely 194 oldalon osztja meg az olvasókkal táboraink emlékeit. Az értékes műhelymunkákat elnökeink és művészeti vezetőnk fáradhatatlan odafigyeléssel – ha kellett kritikával – bírálta. Az irodalmi közösségeknek – az együvé tartozáson túl – nincs fontosabb feladatuk, mint a magyar nyelv ápolása és védelme. Ne mondjuk a rosszra, hogy jó! Hitelesség, az érzések sugallatai, a tisztalelkűség, az írásjelek használata mind feladatkörükbe tartozik. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy manapság az egyre inkább terjedő kisbetűs, írásjel nélküli nyelvünk kifejező eszköze mily silány. Rábízza az olvasóra annak használatát. Pedig a könyvekben lévő betűk, szavak, mondatok hangulati stílusai választják ki az olvasót. Egyszerűen szólva, az írásjelek alkalmazása olvasóbarát.

Mindannyian egyetértettünk abban, amit vendégünk Madár János költő-könyvkiadó barátunk mondott, igen, nagyon oda kell figyelni a magyar nyelv védelmére. Csakis a magyar nyelvben lehet kifejezni a lélek rezdülésének létformáját, az érzések csodálatos titkait. Minden más nyelvet felülmúlóan olyan ősi erőtől duzzadó, amit megőrizni szent kötelességünk.

A tábor mondanivalóját – a Tarcali antológia megjelenésén túl – táborvezetőnk úgy foglalta össze, új érték született, immár a hatodik olyan év, amely továbbgondolásra készít bennünket. Köszönjük Baracska László polgármester úrnak, Drozda Arankának, Tarcali lakóinak a kedves fogadtatást, dr. Gaál Ernő HAT elnökének, Szabó Sándor MAIT elnöknek és Leskó Imre táborvezetőnek a fáradhatatlan munkát, amellyel a VI. tarcali táborunkat megszervezték. Isten áldása kísérje őket irodalmi közösségünkkel együtt.

Z. Farkas Erzsébet

A VI. Tarcali alkotótábor

Bevezetőmben őszinte köszönetemet – köszönetünket – fejezem ki Leskó Imre alkotótábor-vezetőnek, aki fáradságot nem ismerve, fiatalos lendülettel, többünknek gondolatait, igényeit is felismerve, egyeztetve, megszervezte idén is az alkotótábort. További jó munkát és születendő verseit kívánom neki, és nekünk.

Hétfő délután, este gyülekeztek a táborlakók, akik örültek az újratalálkozásnak. Az idei alkotótábort Majorváry Szabó Sándor, a MAIT elnöke nyitotta meg, köszöntve az idén is szép számban eljött barátainkat. Majd a „vezetést” átadta Leskó Imrének, a táborvezetőnek.

Kedden reggel Bari Gábor, a tőle megszokott csendességgel, intelligenciájával, határozottságával, egyidejűleg kritikai észrevételeivel el kezdte vezetni a műhelymunkát, melyre a táborlakók egyhangúlag előzőleg már felkérték.

Szó szerint idézem őt kiragadott mondataival:

„Kifogyóban vagyunk, de a keménymag itt van. ... Az élet sava-borsa benne van ebben a körben. ... Vállaljuk magyarságunkat, fogjuk meg egymás kezét a várható sikerek reményében! ... Adjuk meg egymásnak a tiszteletet!”

Ezzel megindult az érdemi bemutatkozások és felolvasások sora, a már megszokott rendben.

Megtisztelő, hogy néhány emlékező, emlékeztető sort írhatok az alkotótáborról.

Szorgalmas íródeák gyanánt naprakész naplót vezettem az életünkről, tevékenységeinkről.

Ebbe a cikkbe nyilván minden nem férhet bele, de minden alkotónak írom, hogy ha erre igényt tartanak bárhol, bárkinek szívesen elébe tárom a „hitelesség” kedvéért.

Újfent nagy öröm volt számomra, hogy eleven, határozott, kedves emberek között tölthettem napjaimat, örülve munkáinknak.

Szeptember 14-én délután került sor a „6 puttonyos Borfalú” Közösségi Házában a képzőművészeti kiállítás megnyitására. A rendezvényt Tarcali polgármestere Baracska László úr nyitotta meg, aki őszinte szavakkal köszöntötte a látogatókat, érdeklődőket és a kiállítókat. Ez utóbbiaknak további termékeny hónapokat, éveket kívánt, bízva abban, hogy jövőre is találkozhatunk ugyanitt. Támogatásáról biztosított bennünket, köszönjük.

Mi is bízunk ebben, és jó egészséget, munkát kívánunk! Szíves vendéglátását köszönjük, nagyon jól éreztük magunkat. Külön köszönjük Drozda Arának a több, mint kitüntető figyelmét, segítőkészségét. Igyekszünk jövőre is bizonyítani.

A HAT-MAIT alkotóit és műveiket egy kis műsor keretében jómagam bemutattam, méltatva munkásságukat, akik szóltak életükről, indíttatásaikról.

A kiállítók: Ötvös Károlyné Marika festett üvegeivel, Adámy Józsefné festményeivel, L. Gál Mária mandaláival, Törökné Bognár Márta népművészeti alkotásaival, Majorváry Szabó Sándor festményeivel, Domahidi Klára festményeivel és fotóival, Nyári Margó kézimunkáival és könyvillusztrációival, Leskó Imre fotóival, Mohácsy

Donáth Csaba fotóival, Mohácsi Józsefné Zsóka festményeivel és végül, de nem utolsó sorban Vargáné Mohácsi Kinga festményeivel örvendeztetett meg mindnyájunkat. Külön köszönet illeti a verseket és prózákat felolvasókat, illetve fellépőket teljesítményükért. A zárószavakat Leskó Imre mondta el.

15-én szerdán az immár elmaradhatatlan szereplésre, a bodrogkeresztúri Idősek Otthonába igyekeztünk. Olyan szeretettel fogadtak bennünket, mint mindig. A mikrobusz vezetője kétszer fordult, annyian utaztunk, hogy jószolgálatunkat teljesíthessük. Óriási örömmel fogadták műsorunkat, amely minket is mélyen megérintett. Köszönjük Bánóczy Mártának, az otthon vezetőjének, munkatársainak és a lakóknak a szíves vendéglátást. Meghívásukra jövőre is szívesen, szeretettel jövünk! 16-án csütörtökön döntő többségben együtt voltunk az immár hagyományos csülökvacsorán Kovács Kálmán borász pincéjében. Egészséges jókedvben fogyasztottuk el a finom étket, és borokat, amelynek a befogadására szolidan „alapoztunk”. Szép lassan kezdték megmutatni magukat az énekkarok. Egyetértésben – időnként irodalmi, szakmai fűszerezéssel, áldoztunk a zene oltárán is. Kellemes este volt.

17-én pénteken Bari Gábor összefoglalta a tábor összes tanulságát, hivatkozva az együtt töltött napok örömeire, szépségeire, ezek egyértelmű szükségyszerűségeire. Kénytelen volt megemlíteni, hogy emberi magatartás okán voltak keserű perceink, óráink, melyek kissé beárnyékkolták az érdemi munkát, de a végén minden a helyére került.

További bátorítást adott a jövőre, mindenki őrizze meg egyéniségét, stílusát, írjanak bátran, de felelősséggel, hiszen az alkotótábor éppen arra való, hogy megmutassák magukat egymás előtt és közösen – jó szándékkal csiszolják műveiket.

A napra és a táborra a koronát a Gálaműsor tette fel, amely a „6 puttonyos Borfalúban” került most megrendezésre, amelyen hivatalosan is bemutatásra került a „Tarcali antológia”, amely 5 év alkotásait tartalmazza, méltón megemlékezve Tarcali történelméről, boráról, táborairól.

Az est házasszonya Nyári Margó klubvezető volt, aki igazán nívós, szép műsort állított össze és adott elő a budapesti Józsefvárosiak Együtt Egymásért Klub neves művészeivel.

Előadók voltak: Wels Diána, Szabó Tóth Emi, Hentes Juli, Nagy Edit, Németi Pál, Nyári Margó és Hegedűs Valér világhírű zongoraművész. A szép számban megjelent közönség többször is visszatapsolta az előadókat.

A műsor szünetében és utána az antológia szépen fogyott, sőt az Önkormányzat külön rendelt még 25 darab kötetet.

18-án szombaton volt a hivatalos táborzárás, melyen Leskó Imre táborvezető méltatta az együtt töltött napokat, reményét fejezve ki a jövő évi találkozásra.

Úgy legyen!

Dr. Vida János

Csoportképek az alkotótáborból

Mohácsi Józsefné Zsóka

Nyári Margó és Szabó Tóth Émi

*Szabó Sándor, Leskó Imre, Dr. Gaál Ernő – felső sor
Bari Gábor, Rambács Istvánné, Dr. Vidá János – alsó sor*

Az idős kor apró örömei

"Fenntartani a test töretlen egészségét, a szellem állandó élénkségét és nyugalját, és megőrizni ezeket a késő öregségig, amikor betegség és küzdelem nélkül a test és lélek búcsút mond egymásnak." (Hermann Boerhaave)

A BAZ Megyei Önkormányzat Bodrogkeresztúri Idősek Otthona valamikor Széchenyi birtok volt, melyet most is gyönyörű park övez. A kastély egykori tulajdonosa és első lakója egy idős grófnő volt. A MAIT és a HAT lelkes kis csoportja évek óta élő kapcsolatot tart fenn az 50 férőhelyes otthonnal, irodalmi műsorral szórakoztatva őket. Vezetője és munkatársai hivatástudattal, nagy-nagy türelemmel és szeretettel végzik mindennapi teendőjüket. Megérkezésünk idején is általános nyugalom, tisztaság, jó közérzet fogadott bennünket. Napjaikat meghatározza a gondosan szervezett, életkoruknak, egészségi állapotuknak megfelelően szervezett program. Arra törekszenek, hogy mindenki képességének, erőnlétének, testi-lelki állapotának figyelembevételével célszerűen hasznos tevékenységet végezzen. A munkában megfáradt kezek szakszerű irányítással aktívan tevékenykednek. Vannak akik szőnyeget szőnek, mások a hozzávaló textilcsíkokat nyírják-gombolyítják, ünnepekhez ötletes dekorációkellékeket készítenek, stb.

Az idei Idősek napja keretében Domahidi Klára, L. Gál Mária, Majorváry Szabó Sándor és Ötvös Károlyné kiállítást szervezett az intézményben. A megnyitó ünnepségen Bánóczy Márta igazgatónő köszönetét fejezte ki e kedves gesztusért, kihangsúlyozva, ahogy a test úgy a lélek is igényli e korban is a szépet, a jót. Többen, akik gyorsabban mozognak, ismerősként, felcsillanó vidám tekintettel, kézzel a szívvel vettek körül bennünket, figyelve mi is történik itt.

Volt aki bottal, kerekesszékekben ülve érdeklődve nézegették, figyelték a szép festményeket, mandalákat és a díszes matyómotívumú üvegeket. Kláríka egyik festményére vevő is akadt. Bebizonyosodott, hogy a kiállítás jó hatással van az idősekre, színesebbé teszi e rendezvények hétköznapijait, lassítja az öregedés folyamatát. Így testi-lelki képességeik tovább fenntarthatóak, felüdülés számukra ezen rendezvények biztosítása. A kiállítás október hónapban lesz látható. Ilyenkor a gondozottakon kívül az ide látogató családtagok is megnézik a tárlatot.

Búcsúzásunkkor erős kézzel váltunk el, áradó szeretetteljes tekintetükből kiolvasható volt, hogy „máskor is tessenek eljönni” – visszavárnak bennünket. A közös népdaléneklés vidám hangulata most is a fülemben cseng.

Hazafelé haladva arra gondoltam, de jó lenne nekem is öregségemre ilyen meghitt-családias légkörű otthonba kerülni, és az éppen Bodrogkeresztúr lehetne!

Ötvös Károlyné

Múlt és jövő

Domahidi Klára és Majorváry Szabó Sándor alkotók közös kiállítása – titokfeltáró tárlata – Miskolc Tompa Mihály Fiókkönyvtár

Már tudom, hogy Miskolcon merrefelé keressem Tompa Mihály szobrát, a nevét viselő sarok-könyvtár előtt. Felnéztem kedves költőmre. Komolyan néz a világba, mint a Nyugalomhoz című versében teszi: „...*Múltam vidékin andalogva, Virrasztani jól esik nekem, Ah, hisz emlékéit annak, éber Álmaimmal bár ölelhetem...*” Őrzi a könyvtár bejáratát és köszönti az oda érkezőt.

Domahidi Klára és Majorváry Szabó Sándor alkotók közös tárlata nyílik meg a mai napon ebben a Könyvtárban, amely december 10-ig lesz megtekinthető. Kíváncsisággal léptem be, vajon mit tapasztalok a falak között a költő szavai nyomán!? A nyugalom csendje fogadott. Az alkotások kiragyogtak a könyvespolcok közül, készen álltak a tekintetek keresztüzére. A HAT-MAIT tagtársaim közül sokan eljöttek, hogy részesei lehessenek egy újabb lélekemelő eseménynek, de fiatalokkal, vendégekkel szinte megteltek a polcok előtti és közötti székek. A megnyitó előtt még volt idő megszemlélni a kiállított festményeket és fotókat, amelyek közül az ismertek rám mosolyogtak. Meglepő új alkotásokkal is találkoztam, így alig vártam, hogy alkotójuk által is megismerjem.

Jakabné Csizmar Ágnes, a Tompa Mihály Fiókkönyvtár vezetője szeretettel köszöntötte az önkormányzat részéről körünkben megjelent Giákné Bobály Judit képviselő asszonyt, az alkotókat, előadókat és minden kedves vendéget. Megtiszteltetés számukra, hogy ennek a tárlatnak helyet adhatnak.

A köszöntő után Dr. Vida János a Magyar Alkotók Internetes Társulás KHE tiszteletbeli elnöke vette át a szót. A megnyitó előtti műsor első részében Domahidi Klárát saját versének előadására kéri fel, amelynek címe jellemzően *Lépeget az ősz...* A lírai hangulatú verset egy zenei betét követ, amely szintén a költőnő verse, Karády István megzenésítésével és hangjával ...*Van néhány kedves emlék ...* A szerző előadásában hallhattuk még a *Tűz* című verset, amelyben a dúló érzelmek pattogó szikrái remegtethették meg a szíveket. Dr. Vida János énekét nagy csöndben figyeltük, az ismert dallamot bensőnkben vele együtt dúdoltuk... Az előadó csillogó szemmel köszönte meg az elismerő tapsot.

Majorváry Szabó Sándor *A hittérítő* című prózáját Szabó Milán – korához képest mély hangján – nagyszerűen adta elő, majd a szerző újabb verse következett, amelyet Dr. Vida János előadásában hallhattunk. A műsor zárásaként Demjén Ferenc Szállj, szállj fel magasra gyönyörű dalát Szabó Milán előadó hihetetlenül szépen énekelte el. Hangja szárnyalt, megtöltötte a könyvtár minden zugát, napestig elhallgattuk volna énekét.

Ám alig ocsúdtunk fel a meglepetéstől, következett a kiállítás bemutatása.

Dr. Vida János elsőnek Domahidi Klára fotóinak és festményeinek titkairól faggatta az alkotót. Rövid idő alatt, a szemünk előtt bontakozott ki a művészete.

Hogyan alkot, milyen stílusirányzatot követ?

Az alkotások címeiből is kiderül, nincs itt semmi titok! Nyár – Téli álmom – Tavasz – Erdőszelel – Vadrózsacsokor – Kockás lilium – Az ösküi kerek templom – Császárkorona – Egy téli este – vagy a fotók: Didergő árvácska – Egy fecske – Sasmadár – amelyek kiállításra kerültek. Ha tüzetesen megnézzük, benne van a festő ecsetvonásában, vagy ahogyan mondta, késes technikájában minden lélek rezdülés-szépsége... Legkedvesebbjai a csendéletek, amelyek „kívül-belül” színesek, bennük van a tavaszvárás, vagy épp mikor kelhet útra az árválkodó csónak... Elmondani nem lehet szépségüket, csak megcsodálni és előtte állva elgondolkodni érdemes...

Dr. Vida János elejtett mondata szerint ennek a tárlatnak a címe akár „titokfeltáró” is lehetne!

Nemcsak lehetne, hanem lehet – mert következett Majorváry Szabó Sándor képeinek bemutatása. Az alkotó szereti a sötét árnyalatokat, ezek közül is a kékek, mélykékek – sőt a legújabb Akt a fényben alkotás alapja szinte fekete. Képei között három olyan kékes festmények is találhatóak, mint a Csendélet Tokajival – Oltalom – Badacsonyi éj. Az elmúlás – Alkonyati szellő – Gólyapár – Göncölszeker – Az ösküi kerek templom – Életfa című alkotásokról sem lehet elmondani, hogy harsogóan színesek lennének, inkább titok feltárára ösztönzi a szemlélődőt. Portréi régimódinak ható festészeti stílust tükröz – a barna árnyalatot helyezi előtérbe – ilyenek Wass Albert – Kazinczy Ferenc, Kémlelő, és Természetanya alkotások. Majorváry Szabó Sándor felhívja a tárlaton résztvevő fiatalok figyelmét, hogy olvassák Wass Albert kedves írójának műveit, mert érdemes írásaiba mélyedni. Így – talán ebből a mély művészi szeretetből fakadt- az ecsetje alól kikerült élethű portréja.

Dr. Vida János az alkotókat és minden egyes képet bemutatva megnyitotta a tárlatot. Megköszönte a fiatalok, az íróársak, a vendégek érdeklődését. A Tompa Mihály Fiókkönyvtár december 10-ig ad új otthont az alkotásoknak, amit ajánlatos felkeresni, megnézni. A fiókkönyvtár vezetője és munkatársai készségesen fogadnak minden látogatót – Tompa Mihály szobra a bejárat előtt távolbalátóan kutatja az ideérkezők titokfeltáró szeretetét...

*„...Csak egyetlen pillanat az élet...
Tetteink súlya könnyedén tovaszáll
az emlékek színes délibábján,
melyeket makacs elszántsággal kergetnek
végtelennek álmodott érzelmeink.”*

(Majorváry Szabó Sándor: Megtartó áldozat)

Miskolc, 2010. 10. 26.

Z. Farkas Erzsébet

Csoportkép a Tompa Mihály szobornál

A kiállítás megnyitója

Horváth Ágoston Gusztáv: Sár-hegyi szent Anna tó
(Aranytoll-díj 2010)

Kopár hegy tetején mocsaras tavacska,
takarja vad repkény s bújik nádasba;
régóta gazdátlan: elhagyott, magányos,
vize is tisztátlan s környéke sáros.
Egy kis patakja sincs; se bele, se tova,
pedig vize nagy kincs,... valódi csoda:
akár sivatagban zöldellő oázis,
vagy nagy hóvihárban vidám majális.

Hajdanában vizét emberek széthordták,
nagy vödrökben vitték s földjük locsolták;
partját még gondozták, benne is fürödtek;
környékét ápták, sokan itt főztek!
Ma már más világ van, vizet fent vödrözni?
Ilyen magasságban nincs mit öntözni!!
Ma – ide feljönni „megszállott” hajlandó,
hisz csak gyönyörködni s csodálni való!

E tengerszem mocsár: iszapos és sivár,
kétrét görnyedve jár benne a... hínár:
mégis van hatalma maradék vizének,
partján erre – arra bokrocskák élnek;
madaraknak... forrás, csak belőle isznak,
és szájukban hordják a fiaiknak!
Mellette kápolna aprócska kőhalmon,
fala már megbontva, mára csaknem rom!

Búcsú volt régente minden Anna napon,
most már elfeledve:... „magas ez nagyon”;
akkor fedél alatt e házban miséztek,
ez a kis ház maradt: csak - menedéknek!
Bejárata előtt rozsdás vascsőkereszt,
hirdeti az erőt s ad ígéretet:
igaz embereknek halhatatlanságot,
a hitetleneknek – múlandóságot!!

A templom rom maradt, ma már csak menedék,
mint egy földhözragadt, múltbéli emlék;
miénk e sivár tó s a romos kápolna:
lenne tennivaló, hogy ne... romolna!
Történelmünk s hitünk emlékei ma még,
érdemes őriznünk, hisz... örök szépség!!
E hely most pihenő szép városunk fölött,
mint kis báránfelhő ég és föld között!!

Szalay Anikó: Szülőföldünk
(III. helyezett 2010)

Ez a drága föld lett a miénk.
Életnedv, védelmező erő.
Belőle sarjad hit, s remény,
hogy munkálkodjunk egy szebb jövőn.

Árpád itt hont foglalt – hazaért,
István már nemzetet épített.
Ám tatár, török dúlt... Folyt a vér,
mikor kifosztva, csonkán hevert.

Magyarország, áldott bölcsőnk,
hol hős apáinknak fegyvere
által a szabadság is felnőtt,
s lásd nemes emberfőt nevelt.

Gyönyörűszép anyanyelvünk
pusztákon, bérceken hallasd szavad!
Énekeld el: Érdemre születünk,
és zászlót lenget, ki hű magyar!

Emese álma száll ma felénk
táltosok és sámánok dalán.
Munkában szerzett sós verejték
mossa most a ború homlokát.

Boldogság, öröm a jutalom,
Ó, ha béke, angyalod közel.
Hisz Isten felráz és ostoroz...
Élni taníts hát, történelem!

Íme e föld, szent örökségünk,
egy megbecsült múlt ígérete,
mely köztünk lebeg. Büszkék legyünk,
hogy közös célokra kötelez!

L. Gál Mária: Magyar táj
(IV. helyezett 2010)

Ahol nemrég még
számlálatlanul legelt a nyáj
most árva kútágas
égre meredő vödörrel áll.

Ahol nemrég még
ezernyi fűz hajlott a vízre
most korhadva nézi
magát ocsmány színű víztükörbe.

Ahol nemrég még
szüretelők dalától zengett a domb
most szőlőtöke sincs
lejtője ürességtől szinte kong.

Ahol nemrég még
árnyas erdőket zúgattak szelek
most tarra vágott
faóriások síró szelleme lebeg.

Ahol nemrég még
guruk a szénnel teli csille
most sír, jajgat
a gép föld gyomrába temetve.

Ahol nemrég még
gyönyörű táj ihlette a festőt
most bús komorság
színezi sötétre a szélkergette felhőt.

Ahol nemrég még
köszöntek egymásnak az emberek
most kókadt fejjel
lesütött szemmel szaporázzák léptüket.

Szép magyar táj, mivé lettél?
óh, ember, mit tettél?
Miről mesélsz, mit mutatsz az utókornak?
ha nem vetsz gátat, e romboló, önmagát pusztító kórnak?

Szád-váry Margit: Dicső múlt
(VI. helyezett 2010)

Csodás ez a világ és benne az ember,
tökéletes tükör, mint cseppben a tenger,
millió kis gyöngyszem, mi néppé áll össze,
mennyi dicső magyar, híres ember közte.

Mennyi fényes elme és mennyi akarat,
mind nemzetünk fia, ki egy cél felé halad.
Itt rótta sorait a bús Kölcsey Ferenc,
s zenében álmodó Himnusz Erkel Ferenc.

A legnagyobb magyar, gróf Széchenyi István,
eszme, pénz szerepel, tudás, híd a listán,
utazott, szervezett, tetteket akart,
igazi honfi volt, bár törte a magyart.

Tiszteljük a múltat, eleink tudták,
utódok őrzik majd, élvezik jussát,
múlt nélkül nincs jelen, célokra törő,
s jelenből fogan majd egy biztató jövő.

Kisgyőry Szabó Zsolt: Nefelejcs-szavaid
(Kölcsey Ferenc emlékére)
 (Különdíj 2010)

Szívedben szabadon élt a nemzet,
 mint nektárt, nyelted Kazinczy szavát,
 a nyelvet – Árpád véréből nemzett
 lelked könnyező szemmel néz ma át

hallani néped ajkán a Himnuszot,
 magába szív, csókol, örök itthon
 illata vár: Magyarország – vagy Huszt
 várán zászlószínű lant-disztichon –

falába vés történelem ujja,
 szívekbe írja szavaid kékjét,
 Nefelejcs szó-szirmait hinti szét

aurád emlék-cseppjeire bont
 aranyló glóriát – elefántcsont –
 tornyodból alkotsz örökké... újra.

T. Bognár Márta: Ágacska
 (Aranypróza-díj 2010)

A nyár forró volt és száraz. Máskor hirtelen lehült a heves zivatar hatására. Ismét más alkalommal váratlan szélvihar csapott le a természetre. Ezt a változást megérezte ember, állat, természet. Az ember nehezen állt át a kiszámíthatatlan időváltozásra.

Nyűgös, ideges, feszült volt mindenki.

Az áztató, finom esőben a fák fellelegeztek, kinyújtották ágaikat, hogy az eső tisztára mossa, és könnyebb lélegzésüket biztosítsa. A heves szélviharban nyögtek, sikongtak, reszkettek. És a szél nem kímélt senkit és semmit.

Ágacska is vidám volt a frissítő eső után. Nagyot nyújtózott és számban, nagyságban növekvő levélkéinek könnyű, halk dalt dúdolt. Egyre szebben zöldülő levelei hálásan bújtak hozzá, mint gyermek az anyjához. Szerették egymást, erőt sugároztak egymásnak.

Egyik délután váratlan szélroham rázta meg a környezetet. Ágacska rosszat sejtve bújt idősebb, vastagabb testvéreihez. Oltalmat, védelmet várt tőlük. De az egész természet rettegve várta a vihar elmúltát. Tovább üvöltött a szél, mint máskor szokott és nem

kímélt senkit. Ágacska hirtelen egy iszonyúan fájdalmas roppanást érzett, és tudta, hogy a szél eltörte a gerincét. Félj aj dúlt a váratlan reccsenéstől, és kifordult testvérei mellől. Egy kis háncsfoszlány még tartotta, de érezte, hogy érkezett fiatal életébe a rettegett Vég. Szomorúan, törötten hajolt le és igazi könnyeket ejtett mind fájdalmában, mind sarjait siratva. A szél pedig tovább zúgott, nem törődve az okozott fájdalommal.

– Még nem adom fel! – kiáltott Ágacska. Még lesz annyi erőm, hogy visszaegyeneselek, tovább kapjam az életet adó nedveket, hervadozó levélkéimbe is bepumpálva azt. Nem, még nem halhatok meg, hiszen olyan fiatal vagyok, alig pár éve születtem. Élnem kell! Élni akarok! Nem lehet még itt a Vég! Segítetek! De segítem nem tudott rajta senki, nem érték el szegényt. Nyújtózkodott, nekifeszült, hátha sikerül visszatérni az egyenes tartáshoz. Ikertestvére nyúlt érte, de hiába. Amíg a szél volt az úr, nem tehetett semmit.

Ágacska pedig gyengült. Törött gerince egyre kevesebb élelmet, életnedvet tudott csak adni. Most már biztos volt a megváltoztathatatlan sorsába. Keserű könnyei az eleredő esővel együtt már hiába mosdatta levélkéit, lassan összegömbölyödtek, de még nem engedték el szülőjüket. Hiába sütött már a nap, hiába volt az életadó eső, Ágacska sorsa beteljesedett. Szépen zöldülő levélkéi egymás után haltak el, és lassan lehullottak a már egyébként is őszt jelző avarba. Csak a többi ág, levél siratta el őket. Aztán megérkezett a valódi ősz. A megbámult levélkék már nem váltak ki többi halott testvéreik közül. Ágacskát az őszi szelek cibálták, de nem tudták leválasztani a szülőágról. Már nem fájt neki semmi, már nem érzett semmit, már azt sem bánta volna, ha ő is lehull a korhadó talajra és valaki majd eltakarítja. De a természet másként határozott. Ágacska ott maradt letörve, hintázva, hol jobban, hol kevésbé. Egyszer aztán a tél-eleji erős szél megkegyelmezett neki és úgy irányította, hogy testvérkéje el tudta érni. Magához ölelte, ráfonódott, és többé nem engedte el. Végérvényesen magához szorította Ágacskát.

A hó fehér bundát terített rájuk, majd a napsütés elolvasztotta azt is. Testvérke minden rügyecskéje gyémánt-könnyeket sírt Ágacska emlékére.

Eljött az új tavasz. A fát zöld palástként borították be az egyre növekvő levelek, és zöldbe öltöztették a halott Ágacskát. De ő már nem látta, nem érzékelte az újjászületést, csak csendes éjszakákon a testvéri szeretet soha nem múló, aggóó ölelését.

Palla Csilla: Megbecsült múlt

(II. helyezett 2010)

Kopp. Kopp. Kopp. Hallatszik a patkó dallama az emberi fertő sűrűjéből. Kopp. Kopp. Kopp. Szállítja a szél barátságos ölen a macskaköves utca tompa ütemét. Kopp. Kopp. Kopp. Kopogtat az eső a földanya ajtaján, bebocsátást kérve tőle, hogy együtt szunnyadjanak a mélybe.

– Kopp. Kopp. Kopp. – Suttogom én is, hátha eljön végre értem is a zord kaszás. 5 éve várom a megváltást, 5 hosszú esztendeje hallgatom az utca hangját. De mind hiába. Minden nap reménykedve ülök a járda szélén téged kutatva a tömegbe. Emlékszel? így ígérted rég. Mindig velem maradsz, ha várok rád. Ha soká késnél, te el fogsz jönni, csak higgyek benned. Istenem! Hova tűnt áldó kezed? Miért hagytál egyedül a démonok között ténfergőként? Hogy láthatnám a fényt, ha elzárod előlem? Megvakított szellemem csak sötétségbe burkolózva tapogatózhat utánad, ha ugyan létezel. Elillant kezemből minden, mit magaménak tudhattam. Akár a hó, ha arányló nap ölelni próbálja. A rideg valóság nem engedi magához az álom meleg sugarait. – Nézd! A bolond már megint ott ül! – röhög fel valahol egy esztelen ember. Ő még nem tudja, hogy a világban csak örültek léteznek. Buta ösztönlényként kapaszkodunk a boldogság apró szálaiba. De mit érünk vele, ha soha nem lehet a miénk? Pillanatnyi gyönyörök, percnyi megnyugvások, álarcos viperák kedves szavai. Ennyi az élet, talán még ennél is kevesebb.

Kopp. Kopp. Kopp. Hullik az ég könnye egyre sűrűbben. Kopp. Kopp. Kopp. Csatlakozok hozzájuk én is. Kopp. Kopp. Kopp. Lépderek a kietlen réten hazafelé, vonszolva ólomsúlyú szívemet az élet tengerén. Mire ajtóm elé érek a felhők is tovább kúsznak, alattomosan, újabb áldozatra lesve. Már félhomály uralkodik a kis konyhába, ahol a porszemek azonnal forgótáncba kezdenek, megérkezésem öröme. Milyen szép is volt mikor még te sürgölődtél körülöttem. Szinte suhantál a fényes padló felett, hogy meglepj engem valami ínycsiklandozó sülttel. De a tűz lassan kihunyt, és a szikra is már csak ritkán égett kékörvény szemedbe. Éreztem a változást, hiszen mindenki láthatta, ha csak rád tekintett, de én még ekkor is mosolyt erőltetve arcomra türtem a kint, és remény kedvem egy szebb jövőben. Én is markoltam, szorongattam azt a keveset, ami jutott nekem, de mégis az egész lényemet jelentette. Hisz én is ember vagyok. Ember voltam. Mára már kóválygó lettem. A pokol teremtményeinek kedvenc színésze, akin naphosszat nevethetnek. Tegyük, ha jól esik nekik, engem már nem érdekel. Csak a múltat, az én múltamat hagyják meg nekem, mert anélkül nem létezhetek!

Lenyelem azt a pár falat kenyeret, amit kezembe szorongatok már egy ideje, majd a lavórhoz lépek és leöblítem magamról a mai nap mocskát. Ez már szertartás szerűvé vált, hiszen minden nap ugyan úgy történik. Szabályszerű rend uralkodik életemen. Ha koszosán feküdtem le, 3 napig hozzám se szoltál. A rend mániád néha az örületbe kergetett, de ma már élni nem tudok nélküle. Belém ivódott minden szavad, minden

K. Fekete István: „Megbecsült múlt”

(Kapu)

(V. helyezett 2010)

Miről, kiről is írhatnék e témakörben, mint az édesanyámról. Időszerűbb már nem is lehetne, hiszen ma van a névnapja.

Margit, aminek jelentése gyöngy, június 10.–én van a naptárban. Édesanyám, Fekete Margit, 1927 november 2.–án Taktaharkányban, halottak napján született. Édesanyám, születésének tényével, legyőzte a halált. A véget nem érő küzdelme a szegénységgel, a mindennapi teendőkkal, egész életében végigkísérte. Mintha MórícZ Zsigmond Árvácska regényének főhőse elevenednék meg, édesanyám személyében. Még iskolába sem járt, már varjúpásztor volt. Egy kolomppal a kezében riogatta a varjakat, hogy ne egyék ki a vetést. Gyermekeként a bátyját is ő oltalmazta, mert mindig bántották annak társai. Heten voltak testvérek – édesanyám második a sorban. Tanyasi iskolákban végezte el a hat elemet. A tanító néni, Rehák Ilona, édesanyámnak a tanulás helyett, gyakran házimunkát adott, azaz cselédeskedett annak házában. Mivel sok óráról hiányzott, csoda, hogy írni, olvasni megtanult, de a többi tantárgyból sem jeleskedett. A tanító néninek még arra is volt gondja, hogy édesanyám odahaza szabadidejében hímzéseket varrjon neki. Hálás is volt érte, hiszen édesanyámat soha nem buktatta meg. Ahogy cseperedett, úgy nőttek rá a kirótt feladatok is. Mindenféle mezei munkából kivette a részét. Vetett, egyeselt, kapált, aratott és kétökrös szekérrel hordta a földekre a trágyát, amit ő pakolt meg és pakolt le. Még az ökrök nevét is tudja – kígyó és zsandár. Tizenhárom évesen Tizzaszederkényben a női szabó és varró szakmát tanulta ki – igaz csak hat hónapig, mert ideértek a frontharcok – hiszen háború volt. Még nem volt tizenhét éves, amikor az egy évvel idősebb édesapámmal egybekeltek. A lakodalmukban két tanya, Szelep és Jajhalom lakói, valamint a Szovjet hadsereg katonái mulattak. Édesanyám dolgozott éjjel-nappal. Vezette a háztartást, kenyeret sütött, varrt a nagyszámú rokonságnak egy köszönömért, ismerőseinek lisztért, cukorért, krumpliért és babért, mert ilyen cserevilág volt. Édesanyám szült és temetett. Már eltemette két fiát és a férjét, édesapámat. Az elhunytakban egy közös volt, mindhárman a József keresztnévet kapták. Elsőszülött fia két hónapot és két napot élt meg, de három fiát felnevelte, szakmát adott a kezünkbe és megházasított bennünket. Édesapámat ötven évesen ragadta el a halál. Itt jegyzem meg, hogy édesapámék is heten voltak testvérek, édesapám szintén második a sorban. Édesanyám úgy gondolta, fiatal még az özvegységre, ezért újra férjhez ment, de a házassága két év után válással végződött. Nekem két házasságom tisztavirág életű volt, így életemet édesanyám mellett éltem, és élem napjainkban is. Édesanyám már a nyolcvanharmadik életévében jár, de még ellátja a háztartási teendőket. Igaz, hogy több a betegsége, mint a pénze, de azért elvagyunk. Hogy hányszor volt kénytelen költözni életében, a számát sem tudom, de igen sokszor. Utoljára 2002-ben a szomszéd településre, mert ott vásároltam egy házat, a szülői házat eladtam.

Édesanyám egykori bogárfekete haja már ezüstszínű, de jól áll neki. A másik fia, a harmadik a sorban, ötvenhat évet élt meg. Már évek óta minden megélt nap édesanyámnak Istentől kapott ajándék. Édesanyám még virágot ültet és minden reggel meglocsolja azokat. Ezen kívül van egy picit konyhakertje, amit szintén ő gondoz.

Jellemző rá, hogy sótlanul eszi a paradicsomot, minden nap újságot olvas és alkotó társaim megjelent műveit. Tévénézés közben mindig akkor szólal meg, amikor nem kellene. Ha valahová elmegyek, mindig a kapuban vár. Néhány nappal ezelőtt, pakolás közben édesanyám rátalált egykori félbehagyott munkájára, amit tizenhárom évesen az akkor még új Singer-varrógépén tanult hímezni.

A durva, megsárgult vásznon piros, kék és zöld hímző fonállal díszlik a hímzés. Kértem édesanyámat, hogy amit tizenhárom évesen félbehagyott, fejezze be nyolcvanhárom évesen. Nem fiam. Nekem már ez nem megy – volt a válasz és következett az érvelés: a Singer-varrógép is megrokkant már, a lengyel gyártmányú elektromos varrógépen még nem is próbáltam hímezni. A félbehagyott hímzés itt fekszik előttem az íróasztalon. Nézem édesanyám gyermekkori próbálkozását, ami egyáltalán nem silány munka. Nem tudom az Isten meddig örvendeztet még meg az édesanyámmal, hiszen „a halál nem szabadnapos”, de ezt a félbehagyott hímzést, mint ereklyét őrzöm életem végéig. Üzenetértéke van e félbehagyott munkának. Az elmenni készülő, mindig nyitva hagynak egy kiskaput, mert azt remélik, hogy még visszatérnek. Nekem ez a durva, megsárgult vászon, rajta a színes hímzéssel, egy nyitva hagyott kapu.

Hogy én mikor megyek át rajta, nem tudhatom, de hogy egyszer átmegyek, az bizonyos – mert elkerülhetetlen.

Majorváry Szabó Sándor: Oltalom
(IV. helyezett 2010)

Bari Gábor: Karácsonyra

Voltak életünkben szegény Karácsonyok,
idézve lelkünkbe Megváltót, Csillagot.
Arcokra varázsolt reményes, szép hitet
ha ablakra karcolta virágát tél-hideg.

Nem baj, ha most, nem hull patyolat-szép friss hó
csak ne legyen sehol fűtetlen lak, viskó.
Nem baj, ha nem hull hó, nincs a földnek éke,
adja Mindenhatónk: legyen rajta béke!

Hogy kívánjak mást is, - mohó hadd legyenek
csupán ezt: mármint, díszítse szeretet
szívek és lelkeknek szép fenyőfáit.

Jöjjön minden házba Karácsony fénye
lelkünk átjárja Jézus reménysége,
új Karácsonyokban egymásra találni.

Domahidi Klára: Télben, fagyban

Téli fagy ropja táncát,
szél süvölti énekét.
Csillagfényű havas úton
vacogva, fázva jössz felém.

Jégvirág fedte ablakom
messziről integet neked,
szobám melege hívogat,
sietteti a perceket.

Lélekben már itt vagy velem,
féltőn átölel két kezéd,
szorosan hozzád simulva
átmelegítem lelkedet.

Mohácsi Józsefné Zsóka: Újévi recept

Vegyél 12 hónapot.
Gondosan tisztítsd meg
a keserúségtől, kicsinyességtől,
félelemtől, haragtól.
Aztán oszd fel a hónapokat
30 vagy 31 napra.
Minden napot készíts el
1 rész munkából,
3 rész jóakaratból
és egy gyűszűnyi derűből.
Mindhez adj
3 evőkanál optimizmust,
1 csipetnyi iróniát,
1 késhegynyi tapintatosságot.
A kapott masszát bőven öntsd le
szeretettel.
A kész ételt mindig díszítsd
apró figyelmességgel
és tálald mosolygó arccal.

Vargáné Mohácsi Kinga: Tél

A föld még szomorú
barna és kopár
nincs még sehol
se fű, se virág.

A tél csillogó
köpenyének
itt-ott még egy
fehér foszlánya jár.
Még csend van,
hó, hideg és halál.

Sehol semmi élet
csak a puszta föld
sivár!
Szállnak a varjak
s azt kiáltják:
kár, kár!

Gál Halász Anna: Rőfike

János gazda sietős léptekkel ment a gazdasági udvar felé. Így van ez, amióta a hét rózsaszín kunkori farkú kismalac a világra jött.

Megállt a disznóól előtt, és gyönyörködve nézte a szépen gömbölyödő kismalacokat, amint anyjukat bökdösve hevesen lakmároztak.

- Jól van, jól, csak egyetek szaporán, nőjete meg minél hamarább! – szólt oda feléjük.

Az egyik kismalac, mintha neki szólt volna, azonnal odaszaladt hozzá, és hevesen túrni kezdte a földet a kerítés alatt.

- Nézd már a kis élelmesét! – nevette el magát a gazda, - te kis tökmag, te vagy a legkisebb az egész között, és játszod itt nekem a nagylegényt, hogy már ilyen is tudsz. Örömmel hajolt be a kerítésen, és kezébe fogta a kis állatot. Az erre nem számítva ijedten ficáncolni, visítani kezdett.

- Mi az, Rőfike, már nem is vagy olyan nagylegény? – nevetett újból a gazda, - megijedtél, mondd csak?

A kismalac tovább visítózott a gazda kezében, mire az anyadisznó rőfögve feltápászkodott, és odacammogott a kerítésoldalához, bökdösni kezdte azt. Figyelmeztetve a gazdát, hagyja békén a kismalacát.

- Jól van, no jól van! Látom, jó anya vagy, ne félj, nem bánom! – mondta, és közben visszatette az apróságot az anyja mellé.

Az anyadisznó elégedetten rőfögött néhányat, és visszament az ólba. Megnyugodva lefeküdt, mire a hét kismalac azonnal örömmel körbeszaladta.

Egyik nap a gazda arra lett figyelmes, hogy a baromfiudvar felől riadt gágogások hallatszanak. Odasietett megnézni, hogy mi ijesztette meg a libákat. Meglepődött a látványon, mert Rőfike, a legkisebb rózsaszín farkú kismalac a baromfiudvarban rohángászott össze-vissza, attól ijedtek meg a libák.

- No! Hát te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte a gazda a jókedvűen szaladgáló csöppséget. – Csak nem sikerült neked mégis kitúrni a kerítés alját? Most már hagyd azokat a libákat, és iszkiri befelé az ólba! – Csapta össze a tenyerét a gazda.

A kismalac ezzel mit sem törődve rohángászott tovább, mert nem volt az a szófogadófajta.

- Mit mondtam? – kérdezte a gazda most már szigorúan.

A kismalac még mindig nem akart bemenni az ólba. De az éppen akkor odaérő Puli tudta a dolgát. Azonnal felmérte a helyzetet, és a kismalac után iramodott. Ugatva hajkurászta egyenesen a disznóól irányába.

Na, ezt már a kismalac se vette tréfának. Kétségbeesve szaladt a bozontos szőrű, ugató valami elől, és olyan éktelen visításba kezdett, hogy még az anyja is meghallotta az ólban.

A kismalac visított, az anyja az ólban ijedten rőfögött, hogy ki bántja már megint a fiát?

A gazda gyengéden a kezébe vette a félelemtől remegő Rőfikét, és dorgálni kezdte:
- Látod, te szófogadatlan, hát hiába beszéltem? Most megtapasztaltad, hogy a Puli nem tréfáskedvű! Vele jó vigyázni, mert egykettőre elkapja a kunkori farkadat. Ha nem fogadsz szót, és nem maradsz az ólban a többiekkel, még kiharap belőle egy darabot - figyelmeztette a megszeppent Rőfikét.

Majd szeretettel megsimogatta a még mindig remegő jószágot, és odatette az anyja mellé, hogy megvigasztalódjon.

Ettől kezdve Rőfike volt a legszófogadóbb kismalac mind között.

Kissné Tünde: A lázadó kerek (mese)

Gondolt egyet magában egy autó kereke,
nem cipeli terhét többé, abból lett elege.
Soha nem járt magaslaton, és a hegyek ormán,
mért kell neki arra menni, amerre a kormány?

Hát örömmel elgurult, s a hegyet célba vette,
úttalan utakon pattogott billegve,
felfedezve a világot, míg meglepte az este,
s egy nem látott akadály homlokán illette.

Eldőlt a kiskerek, s nem tudott felállni,
gazdájának sírva kezdett kiabálni.
Ami régen hallott eszébe vélte ő,
hogy van valahol egy hatalmas égető,
abba dobnak bele mindenféle lomot,
s most én is szemét lettem, eképp gondolkodott.

S hogy otthagya a gazdaTESTET, nagyon megbánta,
de egy ismerős hang üti fülét: ez az ő dudája!
Megmenekült kiskerekünk, s szótfogadva teker,
vígan viszi, s nem egyedül, s már édes súly a teher!

Lantos Tímea: Valami tűz kell

Nem tudom, miért
Nekem valami tűz kell,
Mi az őszi alkonyban ég,
Perzselve roppantja szét
A tölgyek reszkető levelét.

Tűz kell!
Kell a láztól forró ég,
Várom az ősz
Utolsó vibráló melegét...

A reményben úszó felhők
Csábító mosolyát...
Várom, várom, várom!
A szomorú-kacér lázadást.

Tűz kell!
Makacs, konok lüktetés
Hinni, ősz után tél jön
És robban az újjászületés!

Z. Farkas Erzsébet: Bíborlehelet

Tökéletes szimmetria.

Pislákoló mécses
izzik az oltáron,
vibrál az aranyozott,
boltíves ablakon.

Lelkedet kutatja.

*Lukácsné Emmike: Ajánlások
/Aforizmák/*

Leírni az igazat csak tiszta szívvel lehet.
Örömet okozni verseimmel, igaz szeretet.
Az író kezét az Isten vezeti!

Kis verseimet annak ajánlom,
Ki jó szívvel olvassa ezen kis írásom.
Kívánom, hogy sokáig forgassa,
Legyen segítségére, ki ezt neki írta.

Kinek gyermekkorra szeretetben telik,
Az a felnőttkor keserveit könnyebben viseli.
Visszagondol a múltra,
S igyekszik boldog leni újra.

Kinek e verseskötetemet ajánlom
Kívánom, legyen élete boldogság,
Béke, egészség és álom.

Az a gyermek, kinek élénk a fantáziája,
Őt az Isten írásra küldte a világra.

Rambács Istvánné: Álmaimban

Álmaimban visszatér a múlt,
Mely elringat, szárnyakat ad, repít.
Lombos fák alatt hűsítőn susog
Az ifjúság, a végtelen, ki volt.

Öreg fának lombos ágai alatt
Már csak a magány, és az emlékezés maradt.
A gyermek zsvivaj elszállt, a pad is üres már,
Hulló falevelek peregnek alá.

Őszi szellő hordja szerte-szét,
Mint az álmod a hajnali ébredés.
Vadvirágos rétek tovatűnnek,
Marad az ősz, a sápadt falevél.

Szemán Erzsébet: Miattad

Ülök a padon, megpihenek, még várlak,
támlája a padnak megtartja fejem, s az
üvegtáblás tetőn lassan lecsurog az alkony.
Szemhéjam alatt a vetítövásznon pereg a
mozi, kirakatok küzdenek, ki tud több vevőt
beszippantani Huszonegyedik század,
mint kezdjük egymással? Földközeli
üstökösként elsuhansz mellettem. Hová
rohansz? Mit rakjak eléd, hogy megállítsalak:
Szökőár százezernyi hatottját, az olvadó
jégsapkát, üvöltését a jeges medvének.
Őszhajszálaim kifeszítem, zokogó lelkem
kiterítem, nevetve táncot jár rajta az ördög.
Hadat üzentünk a Földnek, mindenéből
kifosztjuk, ami az élet. S mert minden
mindennel összefügg, a létezésről fosztjuk
meg magunkat. Huszonegyedik század: Ne
kezdj háborút Istennel! Hallom lépteid, felnézek
az égre, a csillag fényei fehérebben ragyognak
Miattad. Kezemet zsebedben magadéhoz húzod.

Simon M. Veronika grafikája

Majorváry Sz. Sándor: Akt fényben

Kéjben izzó testét
gyengéden végigsimítja
a csillagok szégyenlős pislogása,
megpihenve izgató mellein
hallgatja, érzi szívdobbanásait,
majd ábrándozva alábbsiklik
árnyékba bújó köldökére,
milliónyi szikrát szórva
azt élet befogadó katlanát
rejtő szeméremdombjára...
mint kitörni kész vulkán
lúktet, morajlik a vágy,
emésztve a bűnös lelkeket
a meg-megtörő fényekben
rejtőző könnyörtelen idő,
mely kacér pillantásával
felcsillantja az örökkévalóság
sötétségbe illanó délibábját...

Kiadó: MAIT KHE, 3565 Tiszalúc, Hunyadi u. 20.

Nyomda: Z-Press Kiadó Kft., 3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A.

Főszerkesztő: Kisgyőry Szabó Zsolt.

Szerkesztők: Domahidi Klára, Majorváry Sz. Sándor és Varga István.

Honlap: <http://mait.freeweb.hu>. E-mail: mait@freemail.hu

© MAIT KHE, 2010

Kiss Bertalan: Műemlék Jászdózsán (II. helyezett 2010)

Domahidi Klára: Torockó (II. helyezett 2010)

Papp Judit: Ifjúság (III. helyezett 2010)